

هو العليم

مقام اجمال و تفصیل در عالم ماده و مثال

و بررسی مسئلہ اتجاہ بہ کعبہ

سلسلہ دروس خارج اصول فقہ - فی البداء و الجبر و

الاختیار و القضاء و القدر - جلسہ یکصدونہم

استاد

آیت اللہ حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی

قدس اللہ سرّہ

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

تلمیذ: این بحث را چندین بار قبلاً تکرار فرموده بودید دربارهٔ هم زمان بودن زمان با مکان فرمودید که عالم ماده و طبع الآن هم هست و بود و چیز جدیدی ایجاد نمی‌شود بلکه زمان می‌آید از تحقق خود عالم ماده پرده برمی‌دارد. عرض بنده این است که در این جسم محدودیتی وجود دارد و این مطلب چطور تحقق پیدا می‌کند که الآن بگوییم حرکتی که بعداً می‌خواهیم انجام دهیم یا حوادثی که بعداً تحقق پیدا می‌کند الآن هم هستند؟ نه در عالم مثال بلکه در عالم ماده و طبع که زمان می‌آید از آنها پرده برمی‌دارد، الآن کجا هستند؟ آیا ماورای عالم ماده، عالم مادهٔ دیگری داریم که می‌آید و می‌رود؟! چطوری است؟!

تبیین نحوهٔ ادراکات عالم مثال و تفاوت

بین کشف و خلق

استاد: آنچه که من خدمتتان عرض کردم این

است که انسان در هر مرتبه، محکوم به عالم در همان

مرتبه است. تا وقتی که انسان در عالم طبع است محکوم به طبع و قوانین طبع و عالم ماده است و وقتی که از عالم طبع و ماده بیرون می‌آید و در عالم برزخ قرار می‌گیرد، در آن حال می‌بیند که مشاهدات و ادراکاتش فرق می‌کند و با آنچه که تابه‌حال ادراک می‌کرده تفاوت دارد. نه اینکه این عالم مثال و طبع با توجه به عالم مثال یک مرحله جدیدی برای او خلق می‌کند، نه خیر، عالم مثال کشف می‌کند و پرده برمی‌دارد از یک حقیقتی که در آن مخفی بوده است. یک وقت مسئله‌ای پیدا می‌شود، مثل اینکه زیدی در این دنیا وجود ندارد و بعد متولد می‌شود؛ خُب این زید خلق می‌شود، متولد می‌شود، این زید در دو سال قبل نبوده است، بعد این زید خودش خلق می‌شود، پیدا می‌شود. یک وقت پدری هست فرض کنید که مسافرت رفته و بعد از پنج سال برمی‌گردد یک دفعه می‌بیند که یک کاکل‌زری در خانه‌اش می‌دود، می‌گوید که فلان فلان شده چه شده؟! ما نبودیم این از کجا آمده است؟! می‌گوید که چیزی نبوده آن موقع ما باهم بودیم بعد تو رفتی، می‌گوید: نه، ما

کاری نکردیم، خلاصه این بگو، آن بگو، بعد شروع می‌کند شواهدی را ارائه دادن که طبق این شواهد این بچه از تو است. در بعضی از مناطق هست که...، می‌گویند مصاحبه می‌کردند که زنان ایرانی در خانه محبوس هستند و جایی نمی‌روند؛ به یک منطقه رفتند و پرسیدند شما چکار می‌کنید؟ گفتند: ما صبح مثلاً به زنجان می‌رویم، گندم درو می‌کنیم و به شوهرمان کمک می‌کنیم، یک جایی رفتند، گفتند ما در خانه می‌نشینیم و خیاطی می‌کنیم، لباس برای بچه‌ها درست می‌کنیم. خلاصه شواهد می‌آورد که ما در خانه بودیم و جایی نرفتیم. این مسئله با مسئلهٔ اوّل تفاوت می‌کند؛ برای این پدر انکشاف است، خلق جدید نیست؛ یعنی در یک ذهنیتی بوده؛ مثلاً مسافرتی کرده است و پنج سال از زنش دور بود، بعد می‌نشیند با خودش فکر می‌کند که این زن من خیال می‌کند که من شهید شدم و کمی صبر کرده و عزاداری کرده است - از [این] اتفاق‌ها افتاده است - مثلاً در یک خبری، خبر دادند که شوهر تو در راه تصادف کرده است.

این قضیه‌ای است که در یکی از بستگان از

آشنایان ما اتفاق افتاده بود، نه قوم و خویش که عقد خوانده بودند، ولی هنوز عروسی نکرده بودند که شوهرش به شیراز سفر می‌کند تا به بعضی از کارهایش سر بزند و برگردد بعد عروسی کند، یک‌دفعه خبر می‌رسد که ایشان در شیراز تصادف کرده و فوت کرده است و کارت شناسایی و همه چیزها هم در جیب شخص بوده است. هر جا از او سؤال می‌کنند خبر پیدا نمی‌کند بعد می‌گویند که شاید این قدر تصادف شدید بوده است که آثاری باقی نمانده است، بعد از دو سال زنش هم ازدواج می‌کند، بعد انکشاف به عمل می‌آید که تصادف بوده است و لکن او را به بیمارستان بردند و کسی از او خبر پیدا نکرده است. کُت و کارت شناسایی و مدارک او هم در آن ماشین جا مانده بود و بعد یک نفر خیر پیدا می‌شود که او را به خانه‌اش می‌برد و او هم کلاً حافظه و مشاعرش را ازدست می‌دهد، یعنی اصلاً نه پدری نه مادری هیچ‌کس دیگر [را نمی‌شناخت] - اتفاق می‌افتد که افراد حافظه‌شان را ازدست می‌دهند - و این شخص خیر وقتی می‌بیند که این

حافظه‌اش را ازدست داده است می‌ماند او را کجا
بفرستد! کجا می‌خواهد برود؟! لذا او را سه، چهار
سال پیش خودش نگه می‌دارد و بعد فجأً در یک
قضیه که می‌خواسته از این طرف خیابان به آن طرف
خیابان برود که چکی را از بانک بگیرد، یک ماشین
به او می‌زند. این تصادف باعث می‌شود که
حافظه‌اش دوباره مثل مشتی که به کله‌اش بخورد
دوباره بچرخد و سر جای اوّلش بیاید! البته این
تصادف شدید نبوده زخمی و اینها نشده فقط یک
ضربه می‌خواست. بعد یک دفعه می‌برد منزل و بعد
کم‌کم می‌گوید من کجا هستم؟! من تهران بودم چرا
اینجا هستم؟! بعد کم‌کم شروع می‌کند قضایای چند
سال پیش را برایش گفتن و خلاصه فوراً بلند
می‌شود و به تهران می‌آید و اوّل کاری که می‌کند
سراغ زنش را می‌گیرد! می‌گویند که به چه نشسته‌ای
که بچه هم دارد! خلاصه به این کیفیت شده است.
حالا فرض کلام در این است که این شخص در این
مدتی که این حالات برایش بود چه ذهنیاتی نسبت
به عیالش پیدا می‌کند؟! می‌گوید که این عیال هم لابد
تابه حال صبر کرده است و بعد هم لابد وقتی دیده که

من نیستم طبعاً خواستگار برایش پیدا می‌شود و ازدواج کرده است و شروع می‌کند اینها را همین‌طور با قوانین مادی بررسی می‌کند، بعد بررسی می‌کند تا می‌بیند که فرض کنید به یک بچه هم می‌رسد. حالا این مثال که نه، اینکه بچه دیگری بوده آن مسئله قبلی، اینکه فرض کنید بچه خودش بوده می‌رسد و این حرف‌ها اصلاً هم خبر ندارد از اینکه یک مواقعه‌ای انجام شده یا نشده، اصلاً هیچ اطلاع ندارد. بعد یک‌مرتبه با یک مسئله و پدیده‌ای که برای او به‌هیچ‌وجه قابل قبول نیست، مواجه می‌شود یعنی نگاه می‌کند می‌بیند که به او می‌گویند که این بچه تو است، با این قواعدی که من در ذهن آوردم نمی‌سازد! چون اصلاً با او هم‌بستر نشده بودم. این مدت هم که از این گذشته یک زنی هم نبوده که فرض کنید در خانه بماند، مثلاً زن جالب و جاذبی بوده، هنری داشته، جوان هم بوده طبعاً خوب شوهری هم برایش پیدا می‌شود، تمام این قواعد و قوانین دست‌به‌دست هم می‌دهند و یک ذهنیتی برای این درست می‌کنند که این می‌بایستی که الآن ازدواج

کرده باشد، یک دفعه با خلافتش مواجه می شود.

خب! در اینجا این بچه برای او خلق جدید نیست، بلکه انکشاف خلاف است، یعنی در ذهنیاتش کشف خلاف می شود، که تمام ذهنیاتش، همه آنچه که در این مدت چند سال در ذهن خود می بافته خلاف بوده، این را کشف می گویند. درست شد؟! در مرحله اول که خلقی برایش پیدا بشود، خلق می گویند؛ یعنی نبوده و خلق شده حالا صحبت در این است آنچه را که انسان به آن می رسد و به عالم مثال توجه پیدا می کند، آنچه که توجه پیدا می کند به عالم مثال آیا برای او خلق است یا اینکه کشف یک واقعیت است؟! یک واقعیت برای او کشف می شود. حالا این واقعیتی که برای او کشف می شود ممکن است دو جنبه در اینجا پیدا کند، یکی اینکه هنوز انسان مقهور عالم طبع است، یعنی در عین اینکه اطلاع بر مثال دارد، در عین حال به قوانین و عالم طبع هم پابند است، یعنی در این دنیا زندگی می کند؛ این زندگی در این دنیا موجب می شود که این نسبت به قضایا و حوادث دو دید پیدا بکند. دید اول اینکه این مسائلی که در این عالم دنیا هست قطعاً

پیدا خواهد شد بعد از ده سال دیگر پیدا خواهد شد. این یک مسئله است که ما اسمش را فقط یک دید، دید ظاهر می‌گذاریم. از آن طرف در خود می‌بیند که هنوز مطالبی در اینجا نیست؛ به خاطر اینکه امروز که سه‌شنبه است یک قوانین مربوط به خودش را دارد، و هنوز مسائل روز چهارشنبه اتفاق نیفتاده است. در عین اینکه به رأی‌العین دیده است که در روز چهارشنبه در همین مدرسه دارالشفاء چه قضایایی اتفاق می‌افتد، چه طلبه‌هایی می‌آیند و چه طلبه‌هایی بیرون می‌روند، همه را دیده، ولی الآن منتظر وقوع آن قضایا و حوادث است. این مربوط به عالم مثال و ماده است. بنابراین کسی که چشمش باز می‌شود و عالم مثال را مشاهده می‌کند؛ مشاهده یعنی اطلاع بر یک واقعه. اینکه می‌گویند: مشاهده و اطلاع بر یک واقعه، حکایت از این می‌کند: همان‌طوری که شما در خواب می‌بیند که فردا چه قضیه‌ای اتفاق می‌افتد، او هم می‌بیند که چه مسئله‌ای به دنبال خواهد آمد و اتفاق خواهد افتاد. تا اینجا مطلبی نیست یعنی اینها قضایایی است که هنوز اتفاق نیفتاده است.

زمان در عالم مثال

حالا اگر ما از درجهٔ عالم مثال که خودش در آنجا تدریجی الحصول است، چون خود عالم مثال هم گرچه در حکم علت عالم ماده است؛ ولی در خود آنجا چون علت بلاواسطه و غیر فاصل بین ماده و عالم ملکوت هست، لذا در عالم مثال هم زمان است ﴿وَإِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ﴾^۱ متنها زمان در مثال با زمان در ماده فرق می‌کند؛ آن زمان متناسب با خودش هست و جنبهٔ علیت برای این زمان را دارد. به‌طور کلی می‌توانیم بگوییم که زمان و مکان در عالم مثال فشرده شده به‌طوری‌که مثلاً یک توجه به عالم مثال مثل توجه به هزار سال یا صد سال در عالم ماده است.

تلمیذ: اینکه احساس گذشت می‌کند مربوط به عالم مثال است یا در عالم بالا است؟

استاد: نه، در خود عالم ماده احساس گذشت زمان می‌کند و همین‌طور هم در عالم مثال احساس

^۱ سوره حج (۲۲) آیه ۴۷. معاد شناسی، ج ۸، ص ۲۴۸:

«و به‌درستی که یک روز در نزد پروردگار تو مانند هزار سال است از سال‌هایی که شما به شمارش در می‌آورید.»

گذشت می‌کند. شما در خود مثال می‌بینید که از یک جا رفتید به جای دیگر و فلان شخص را دیدید، حرکت هست؛ حرکت در عالم مثال و در عالم خواب و مکاشفه هست، در همه اینها زمان و مکان متناسب با خودشان وجود دارد، چون علت برای عالم ماده است؛ ولی قوانین در اینجا تفاوت دارد. فرض کنید زمانی که شما در عالم مثال مشاهده می‌کنید می‌بینید که موقع صبح است، می‌گویید: دیدم صبح بود و فلانی آمد، شب نبود یا می‌گویید: خواب دیدم که شب است و در جایی هستیم که چراغ‌ها روشن است و عده‌ای در آنجا حضور دارند؛ پس معلوم است بین شب و صبح در آنجا تفاوت است. یا می‌گویید: ظهر بود، وقت ضحی بود و امثال ذلک که خصوصیات عالم مثال است. ولی صحبت در این است که اگر بخواهید زمانی را که در آنجا مشاهده می‌کنید در این زمان پیاده کنید، من باب مثال صد هزار سال طول می‌کشد. یعنی فرض کنید که اگر در آنجا در عرض یک ثانیه از یک شهر حرکت کردید و در شهر دیگر قرار گرفتید و

به طور کلی بین صبح تا ظهر همه جای دنیا را گشتید، حالا اگر بخواهید با پای پیاده همه جای دنیا را بگردید، فرض کنید که ده سال طول می کشد که بخواهید یک دور به دور زمین بچرخید با این خصوصیات. شما همین جریان را که در عالم مثال دیدید به حساب خودتان در آنجا بین صبح تا ظهر بود؛ گرچه در اینجا فرض کنید که اگر بخواهید ملاحظه کنید شاید پنج دقیقه خوابیدید یا کمتر خوابیدید.

این مطالبی را که می گویم خیلی مطالب ضروری است و این مثال هایی که می خواهم بزنم همه اش به خاطر این است که مسئله از نقطه نظر علّیت روشن شود و اینکه باعث اختلاف شده این است که تا ما در این تفکر هستیم به آن تفکر نخواهیم رسید. من می خواهم شما را از این تفکر به یک تفکر دیگر عبور بدهم که این تفکر را رها کنید، این تفکر معلول قوانین ماده است. اشتباه در این است که ما با تفکر به قوانین ماده و در جهت ماده می خواهیم آنجا را هم بفهمیم، این جمع بین متناقضین است و اصلاً نمی شود. این نکته فقط هست که من با مثال و اینها

می‌خواهم شما را نزدیک کنم و عبور بدهم و مِنْ
حَيْثُ لَا يَشْعُرُ در آن تفکر دیگر که منطبق با مثال یا
منطبق با ملکوت است قرار بدهم.

شما فرض کنید در خواب می‌بینید که یک صبح
تا ظهر تمام شهرها را گشتید و همه‌جا را زیارت
کردید و برگشتید، می‌شود یا نمی‌شود؟! می‌شود
چون خواب است، خواب هم که اشکالی ندارد.
حالا اینکه در آنجا یک صبح تا ظهر از شما وقت
گرفت، واقعاً از شما یک صبح تا ظهر وقت گرفت،
شما خلافتش را که دیگر نمی‌توانید وجدان کنید؛
می‌بینید و واقعاً احساس می‌کنید که این رفتن از
منزلتان و زیارت اماکن مقدسه و بعد مراجعه به
وطن‌تان، یک صبح تا ظهر از شما وقت گرفت. مثلاً
یک دور، دور کره زمین می‌خواستید بگردید؛ فرض
کنید که در آن طرف زمین در قسمت شمالی و یا
مرکزی آمریکا بودید که مقابل مکه است و باید یک
دور بگردید.

بررسی مسئله فقهی اتجاه به کعبه

یک مسئله فقهی هم در اینجا هست، می‌گویند

که قبله چطوری است؟! قبله اُتجاه به سمت کعبه است، فرض کنید که اگر کعبه در اینجا باشد اُتجاهش به این است که ما به این سمت قرار بگیریم، حالا چه اشکال دارد که ما مقابل کعبه این طوری قرار بگیریم؟! چون اینکه می گوئید که مقابل است، مقابل ما که نیست مقابل ما فرض کنید که کوه است و از اینجا تا اینجا فرض کنید که هزار فرسخ فاصله است، به جای اینکه شما این طور بایستید بگوئید مقابل است، این طور بایستید و بگوئید که این مقابل است، این دور کره زمین می گردد صاف می آید می خورد به کعبه دیگر، چرا شما این طرفی ملاحظه می کنید؟! روی چه حسابی است؟! ما این مرکز را قرار بدهیم آن وقت فرض کنید که این مرکز در اینجا است، ما اصلاً این را که نمی بینیم، ما هزار فرسخ فاصله داریم یعنی این از اینجا زمین برگشته، ما اینجا هستیم، ما باید دور زمین بگردیم تا به کعبه برسیم. اُتجاه به این می گویند که انسان در قبال کعبه بایستد و اینجا را جلوی خودش قرار دهد. حالا بنده می گویم که این طرف خلافش بایستید، خلافش می ایستیم دقیقاً مقابل کعبه واقع می شویم یا سمت، بنا بر افرادی که

نائی از بلد هستند، سمت واقع می‌شود پس چرا
این‌طوری؟!

تلمیذ: مقابل هستیم دور که نمی‌زنیم مقابل
هستیم مستقیم هستیم.

استاد: اصلاً مستقیم نداریم زمین کروی است.

تلمیذ: زمین کروی باشد ما که بایستیم روی کره
زمین مستقیم می‌ایستیم.

استاد: ببینید آقا من یک چیزی به شما بگویم: اگر
من اینجا مقابل شما بایستم الآن دقیقاً مساوی با شما
هستم یا نه؟! قشنگ از قسمت جلو به سرکار عالی
می‌خورم حالا اگر کسی عقب شما بایستد آن‌هم از
قسمت عقب به سرکار عالی می‌خورد! هردو به شما
می‌خوریم یکی این طرف و آن طرف نمی‌رود! شما
نمی‌توانید بگویید که آن کسی که الآن عقب شما
ایستاده به سمت شما نیست.

حالا به کدام «مقابل» می‌گویند؟! به من یا او؟! به
هردو! چون شما که در مرکز قرار گرفتید و دو نقطه
مقابل هم قرار دارد؛ هم من مقابل شما هستم و هم
آن شخص مقابل شما است، چرا شما فقط این طرف

را مقابل می‌دانید؟!

تلمیذ: مسیر شما افقی است ... ولی آن دور می‌زند ...

استاد: وقتی کره زمین مدور است - صاف که نیست - پس چه فرقی می‌کند؟! اصلاً فرض کنید من یک نیم‌دایره این طرف زدم، این را که نمی‌بینم، اگر بخواهم بگردم و به او برسم باید روی این کره زمین گرد راه بروم ... دیده‌اید وقتی که کشتی در دریا حرکت می‌کند؟! اوّل که از آنجا نگاه می‌کنید سر آن دکل و دودکش برای موتورخانه پیدا می‌شود، بعد کم‌کم بقیه کشتی پیدا می‌شود. پس اینکه شما بخواهید به کعبه برسید باید پایین بروید؛ یعنی شما در هر نقطه که قرار گرفته‌اید باید دور بزنید پایین بروید تا به آن نقطه پایین که کعبه قرار دارد برسید. حالا به جای اینکه من از این طرف پایین بروم، از آن طرف پایین می‌روم، چه فرقی می‌کند؟!

تلمیذ: فقط راهش نزدیک‌تر است.

استاد: احسنت! عمده، قرب و بُعد است؛ چون انسان در هر نقطه‌ای که بایستد، توجه و بُعد مکانی نسبت به آن، اتّجاه انسان را تشکیل می‌دهد.

مثلاً اگر من الآن در موقعیتی قرار بگیرم که شیء دیگر در آن موقعیت قرار دارد، از چند راه می‌توانم با این شیء ارتباط برقرار کنم: یکی خط مستقیم است که به اینجا می‌رود، یکی اینکه از حجره کناری بروم و به اینجا بیایم، یکی اینکه از سمت چپ بروم و از آن بالکن به اینجا بیایم، یکی اینکه اصلاً از حیاط قلمدوش بگیرم و در بالکن بیایم و بعد از بالکن بیایم، یکی اینکه از روی پشت‌بام کمند بیندازم و پایین بیایم.

لحاظ کوتاه‌ترین فاصله در تعیین عرفی اتّجاه

اما آنچه که اتّجاه من را اولاً از میان همه نشان می‌دهد آن اقصر فاصله‌ای است که بین من و آن نقطه قرار دارد، آن را اتّجاه می‌گویند. یعنی می‌گویند که شما در چه سمتی قرار دارید؟! فرض کنید می‌گوید که من در دو دقیقه‌ای این قرار دارم، در چه مقطعی؟! نمی‌گوید که فرض کنید فاصله بین من و این، نیم ساعت است، چطور؟! مثلاً به پشت‌بام می‌روم و از روی پشت‌بام می‌روم، سالاریه و زنبیل آباد و جمکران همه را طی کنم بعد به اینجا می‌آیم! آن هم

می شود دیگر! می گویند که دیوانه! اینجا دو قدم راه است چرا این همه راه می روی، پس بلند شو و دور کره زمین بگرد! همیشه در عرف اتّجاه نسبت به یک نقطه ای را در اقصر فاصله آن تعیین می کند و از نقطه نظر علمی تبیین می شود گرچه ممکن است نقاط دیگری هم برای رسیدن به آن وجود داشته باشد.

تلمیذ: پس یک جایی می رسد که نقاط مختلفی سیصد و شصت درجه دور بزنیم نسبت به هر نقطه کعبه مساوی می شود.

استاد: مساوی است دیگر.

تلمیذ: در اینجا مصلحتی فوت می شود و آن وحدت جهت است. انسان به پیش نمازی می آید و نماز می خواند مثلاً اینکه زیر کعبه است زمین هم دایره ای شکل است، یک نقطه که زیر کعبه است نسبت به کعبه سیصد و شصت درجه نسبت به آن مساوی خواهد بود؛ لذا آن افرادی که در آن شهر زندگی می کنند هر دور دایره دور بزنند می توانند نماز بخوانند چون همه مسیر مساوی است!

استاد: نه، ببینید درست است، حالا من همین را

می‌خواهم عرض کنم که آن اقصر فاصله‌ای که در اینجا لحاظ می‌شود اتّجاه قبله است. فرض کنید اگر الآن بین من و کعبه ده فرسخ فاصله است اتّجاه من به این است که به این سمت باشد؛ نه اینکه من از پشت نماز بخوانم بعد بگویم که یک دور، دورِ کره زمین می‌زنیم و برمی‌گردیم دوباره به همین سمت خواهیم رسید. یا اینکه فرض کنید من در اینجا به این جهت نماز بخوانم، این جهت که اصلاً سمتِ کعبه وجود ندارد، این فاصله نزدیک است. بعد می‌رسیم به اینکه همه این فاصله‌های نزدیک در تمام کرات زمین یکسان است یعنی هر شهری و هر نقطه‌ای نسبت به کعبه یک اقصر فاصله دارد و یک فاصله غیر اقصر دارد که فاصله طولانی است و فقط یک جا است و آن درست نقطه مقابل کعبه است. اگر مثلاً یک مته بگذاریم و کعبه را سوراخ کنیم آن طرف کره زمین دقیقاً نقطه مقابل کعبه می‌شود که یکی از ایالت‌های آمریکا است یعنی شهری از شهرهای آمریکا است، آنجا دقیقاً مقابل کعبه است و نمی‌توانیم بگوییم که اقصر است، آنجا به هر طرف

نماز بخوانند درست است! به طرف [سمت] مقابل
هم نماز بخوانند درست است، طرفِ مقابل یعنی به
آن طرف هم نماز بخواند به سمت کعبه است و
این طرف هم نماز بخواند به سمت اتّجاه با قبله قرار
می گیرد.

تلمیذ: مصلحتش فوت نمی شود؟

استاد: چه مصلحتی؟!

تلمیذ: وحدت جهت.

استاد: چه وحدت جهتی؟!

تلمیذ: طرف می خواهد در مسجد نماز بخواند
آخوندی می گوید که به این سمت بخوانیم دیگری
به سمت دیگری می خواند!

استاد: بگویند که به این طرف نماز بخوان، [چه
اشکالی دارد]؟! بالأخره اگر می خواهند به این آقا
اقتدا کنند، به یک سمت بخوانند. در مسجد دیگر
دلشان می خواهد به آن طرف نماز بخوانند، چه
وحدتی است؟! [فقط] یک شهری هست در همه
عالم آن هم این طوری عموأً قلی است! حالا این کجا
وحدت جهت و وحدت فلان و...!

تلمیذ: بقیه شهرها هم همین طور می شود.

استاد: بله؟

تلمیذ: در شهر ما مثلاً مردم این طرفی نماز می‌خوانند من حساب کردم دیدم که به این طرف بخوانند نزدیک‌تر است و حال اینکه عرف مثلاً این‌طور اقتضاء می‌کرد اینها هم به این طرف می‌ایستند و نماز می‌خوانند. فکر کنم که بحث خورشید و فلک و امثال ذلک هم بالأخره پیش می‌آید.

استاد: نه، ببینید حساب عرف با حساب جهت علمی که دوتا نیست. الآن از نقطه نظر علمی فاصله بین هر شهری را از نقطه نظر طول و بُعد جغرافیایی با خود مکه حساب کردند دقیقاً همه اینها در کتاب‌ها نوشته شده است، فاصله بین هر شهر از نقطه نظر طول و عرض جغرافیایی [حساب شده است] و بعد طبق آن درجه، از سمت جنوب و انحرافش به سمت شرق یا به سمت غرب، آن را لحاظ می‌کنند و قبله در آنجا می‌گذارند و می‌خوانند. این دیگر یک چیز من‌درآوردی نیست که من این‌طور خیال کنم شما طور دیگری خیال کنید. الآن فاصله بین قم تا تهران

چقدر است؟ یک فاصله، فاصله جاده‌ای است که
مشخص است؛ فرض کنید صد و چهل و پنج
کیلومتر است، حالا شما بگویید که آقا صد و چهل و
پنج کیلومتر، بنده می‌گویم که نه آقا! صد و شصت و
پنج کیلومتر، می‌گویید که آقا متر کن، اینکه دیگر
بحث ندارد!

یک وقت شما فاصله جاده‌ای را در نظر
نمی‌گیرید، بلکه فاصله هوایی را در نظر می‌گیرید؛
یعنی اگر هواپیما بخواهد از اینجا بلند شود به تهران
برود، دیگر از جاده که نمی‌رود که دور بزند، کاری
به جاده ندارد بلکه قطب‌نما می‌گذارد و بر طبق
قطب‌نما حرکت می‌کند و اقصر فاصله تا آن شهر را
طی می‌کند.

در کعبه فاصله هوایی مورد نظر است؛ یعنی اگر
فرض کنید که شما یک تیر پرتاب کنید و این کره
زمین را دور بزند و از دریا، کوه و صحرا عبور کند و
از همه شهرها بگذرد آن کمترین فاصله را طی
می‌کند و به کعبه می‌رسد؛ دوتا و ده تا که نداریم یکی
بیشتر نیست؛ فرض کنید که اگر دقیق باشد، این
مسیری که این تیر طی کرد شما به دست می‌آورید دو

هزار کیلومتر است، اگر منحرف شده است و به آنجا رسید می‌گوییم که سه هزار کیلومتر بوده است. قضای تکوینی خارجی، قضای اعتباری که نیست. همهٔ اینها حساب شده است و در تقویم‌های نجومی ذکر شده است.

تبیین مقام اجمال و مقام تفصیل در قالب

مثال

[در آن خوابی که] بین صبح تا ظهر این اسفار و اماکن برای شما پیش آمده است، شما یک مدت زمان حقیقی و واقعی مثالی، مدت زمان واقعی مثالی، نه واقعی مادی و خورشیدی را در اینجا طی کرده‌اید، این صبح تا ظهر مثالی در عالم مثال است، درست شد؟! حالا ما در اینجا دیگر در فیزیک داخل نشویم که مسائل می‌گذرد، می‌خواستم یک مثال دیگر بزنم یعنی سرعت صوتی و نوری و امثال ذلک را بیان کنم که دیگر نیازی نیست، خیال می‌کنم که همین مقدار مطلب را برساند. پس ما یک صبح تا ظهر مثالی را طی کردیم، حالا اگر قرار باشد ما آن صبح تا ظهر مثالی را در ماده پیاده کنیم؛ یعنی همین حرکتی را که من بین صبح تا ظهر و با پای پیاده انجام دادم، اگر

قرار بود مصلحت و مشیت الهی تعلق می گرفت که این خواب من در عالم خارج تحقق پیدا کند؛ یعنی فرض کنید که من با پای پیاده این صحرا را طی می کنم و به دهی می روم، پنج دقیقه در آنجا اطراق می کنم، همه اینها در خواب بوده است، بعد آنجا یک آب خوردن و میوه ای می خوریم دوباره حرکت می کنیم به فلان شهر می رسیم، تمام قضایا و ملاقات با تمام افراد و حرکت از تمام گردنه ها و عبور از تمام دریاها و تمام این قضایا مانند فیلمی است که این فیلم الآن در دست شما است، ولی این فیلم دوساعته است؛ اگر این فیلم را بخواهید در دستگاه بگذارید و نشان دهید دو ساعت طول می کشد؛ ولی الآن به یک ثانیه در دست شما هست و این را در جیبتان می گذارید و با خودتان می برید. اگر این بخواهد در عالم خارج به بسط تفصیلی برسد دیدن این فیلم دو ساعت طول خواهد کشید؛ اما آیا الآن شما این دو ساعت را می توانید در یک لحظه ببینید؟! نمی توانید، فیلم که پیدا نیست تا اینکه ببینید اصلاً چیزی از آن پیدا نیست؛ اما اگر بخواهید این فیلم را در خارج ببینید دو ساعت طول می کشد، درست است؟ حالا

اگر خداوند به شما قدرتی داد که با یک نگاه فهمیدید
در این فیلم چه خبر است، چقدر طول کشید؟! یک
ثانیه. این یک ثانیه مربوط به ماده است یا مربوط به
مثال است؟! مربوط به مثال است، اما اگر آن یک ثانیه
یا کمتر از یک ثانیه مثالی بخواهد در خارج تحقق
پیدا کند؛ یعنی خود پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم
هم اگر بخواهد این را در خارج ببیند باید چقدر مایه
بگذارد؟ دو ساعت باید برای این فیلم مایه بگذارد،
درست شد؟! حالا اگر قرار باشد این صبح تا ظهری
که شما در خواب طی کردید در عالم ماده تحقق پیدا
کند، چند سال طول می کشد؟! حداقل ده سال طول
می کشد.

پس معلوم می شود یک صبح تا ظهر مثالی ده سال
از ماده را به خود می طلبد، ده سال از ماده را به خود
جذب می کند و التماس می کند، آن را مقام اجمال
می گویند و این را مقام بسط تفصیلی می گویند؛ یعنی
اگر آن اجمال در مثال بخواهد در این عالم بسط پیدا
کند ده سال طول می کشد، درست شد؟! یک پله
بالا تر می گذاریم.

تلمیذ: ملکوت هم نسبت به مثال همین طور است.

استاد: احسنت، همین را شما نسبت به ملکوت حساب کنید. ملکوت که علت برای این است این صبح تا ظهر ملکوتی برای او یک طرفة العین می شود یعنی یک طرفة العین کار دارد برای اینکه این صور مثالی بخواهند در عالم مثال تحقق پیدا کند، به ماده کاری نداریم، شما ملکوت را نسبت به آنجا نگاه کنید، ملکوت آنجا و آنجا تا وقتی که به عالم اسماء برسید می بینید دیگر در آنجا زمان معنا ندارد آنجا را عالم ثابتات می گویند.

تلمیذ: پس در ملکوت هم زمان هست؟

استاد: زمان منطبق با خودش هست، ما از زمان [در آنجا] تعبیر به تحرک می کنیم ولی نه در ملکوت علیا، [بلکه] ملکوت سفلی. اینجا است که می گوییم:

﴿وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ﴾^۱.

این همه عکس می و نقش نگارین که نمود *** یک فروغ رخ ساقی است که در جام افتاد^۲

^۱ سوره قمر (۵۴) آیه ۵۰. افق وحی، ص ۱۱۶:

«اراده ما بر خلقت اشیاء احتیاج به تعدّد و مرور زمان و تدریج ندارد بلکه یک اراده، همه عالم خلق را بدون ذره ای کم و زیاد به وجود آورده است.»
^۲ دیوان حافظ، غزل ۱۱۱.

[معنای این شعر] یعنی این؛ یعنی یک تجلی خدا
تمام عالم خلق را به وجود آورد، عالم خلق که فقط
عوالم معنا نیست، عالم ماده هم هست، عالم ماده که
هنوز نیامده است؛ پس تمام اینها در مقام خلق ربوبی
الآن وجود دارند، همه اینها هست صحبت در این
است.

آنچه که خدمت شما عرض شد فقط یک صورت
مشاهده‌ای مثال است؛ یعنی در دید این مسئله برای
بحث بداء ما خیلی ضروری است. شما در عالم مثال
یک صورت مشاهده‌ای داشتید و بعد وقتی که در
اینجا می‌آید و از خواب بیدار می‌شوید می‌بینید که
خبری نیست، آن وقت بار و پستی‌تان را می‌بندید و
مثل این توریست‌ها و جهانگردها حرکت می‌کنید به
آن صبح تا ظهری که دیشب در خواب دیده‌اید، راه
می‌افتید و می‌روید. حضرت ابراهیم یک خواب دید
دو ثانیه طول کشید که زن و بچه‌اش را از فلسطین به
مکه آورده است، دو سال طول کشید [تا به مکه
بیاورد] بعد هم در آنجا گذاشته و برگشته است. این
دو ثانیه‌ای که در آنجا طول کشید چند روز از

حضرت ابراهیم [وقت] گرفت تا بتواند از فلسطین تا مکه صحراهای عربستان را طی کند؟! شاید چند ماه طول کشیده باشد که از آنجا بیاید و اینها را بگذارد و ﴿رَبَّنَا إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ أَلْمُحَرَّمِ﴾^۱ و برگردد.

پس معلوم می‌شود زمان در مثال نسبت به مقام تفصیلی که در خود عالم ماده است مقام اجمال است، ولی مقام در خود مثال، مقام تفصیل است؛ یعنی ما در خود مثال اجمال نداریم، همه چیز را به‌طور واضح دیدیم یعنی دیدیم که اینجا رفتیم، آنجا رفتیم، با این صحبت کردیم، این غذا را خوردیم، این دریا را طی کردیم، در آنجا اجمالی وجود ندارد، آنجا تفصیل است ولی آنجا نسبت به عالم ماده، مقام اجمال می‌شود، اینجا شرح و بسط تفصیلی می‌شود.

علم عنایی حق، اجمال در عین تفصیل

از اینجا شما باید به این مطلب برسید که

^۱ سوره ابراهیم (۱۴) آیه ۳۷. انوار ملکوت، ج ۱، ص ۱۴۷:

«پروردگارا، من برخی از ذریّه و فرزندان خود را به وادی بی‌کشت و زرع نزد بیت‌الحرام تو مسکن دادم.»

می‌گویند: «علم عنایی حق در عین تفصیل، اجمال است» یعنی چه؟ در علم عنایی حق، مقام تفصیل است، اصلاً اجمال معنا ندارد؛ ولی برای آنکه آن مقام از جنبه علّیت نسبت به معلول خودش واقع شود مقام اجمال می‌شود. آن علت هم [اگر] بخواهد در معلول تأثیر کند دوباره اجمال می‌شود. یعنی به‌طور کلی علت در چهره و وجهه و مظهر معلول بسط تفصیلی پیدا می‌کند اما آیا در خود علت اجمال است؟! در خود او که دیگر اجمال نیست.

بنابراین همان‌طوری که عرض شد این‌طور نیست که علم عنایی حق به معنای تخم سیبی باشد که می‌گویند که این تخم سیب استعداد و قابلیت دارد برای اینکه به یک درخت تنومند تبدیل شود و این قدر سیب و امثال ذلک بدهد، این خلاف است؛ چون در دانه سیب مقام استعداد است و مقام فعلیت نیست و برای بروز فعلیت احتیاج به علت دارد و بدون علت در آن استعداد می‌ماند؛ اما در علم عنایی حق که علم به بسط تفصیلی اشیاء است و ما آن علم را به علم حضوری - نه حصولی - می‌دانیم چگونه

ممکن است اشیاء از نقطه نظر بسط تفصیلی و مقام شرح، هنوز به مرحله فعلیت نرسیده باشد؟ این چگونه ممکن است؟! این ممتنع الحصول و مستحیل است که از یک طرف قائل شویم به اینکه علم عنایی حق نسبت به اشیاء علم تفصیلی است، از آن طرف قائل شویم بر اینکه آن علم، علم حصولی نیست، بلکه حضوری است و علم حضوری را به معنای کشف تفصیلی بدانیم، همان طوری که کشف تفصیلی در عالم ماده است؛ الآن ظهر است، بعد کشف تفصیلی می شود عصر می شود، بعد کشف تفصیلی می شود شب می شود، با شب شدن و عصر شدن حوادثی که اتفاق می افتد، همه اینها کشف تفصیلی است. همین چیزهایی را که شما دیشب در خواب دیدید الآن به منصه بروز و ظهور می رسد این را کشف تفصیلی می گوئیم و وقتی کشف تفصیلی شد مثل حضور عندالأشیاء. الآن چطور من نسبت به تمام اشیاء درقبال خودم احساس حضور می کنم؟! به علم حضوری - نه به علم حصولی - احساس می کنم، همین طور در وجود پروردگار و در علم عنایی حق به کشف تفصیلی می ماند. اما نکته این

است که هر کدام از این مراتب علّیت نسبت به مراتب پائین در مرتبه اجمال می شود و الاّ همه مملکت شیر تو شیر بود! و هر چه به مرحله پایین تر بیایم کشف تفصیلی کندتر و بطئی تر می شود و مرور در او بیشتر می شود و هر چه به مرحله بالاتر برویم سرعت و قدرت در آنجا بیشتر است و حضور قوی تر است و نور وجود در آنجا و شدیدتر می شود. اشکال شما اینجا روشن شد؟

تلمیذ: قبول ولی بحث در تحقق عالم ماده است، در فرمایشات جناب عالی تفصیل ... علم عنایی حق غیر از کشف تفصیلی ... علم اجمالی نسبت به عالم ماده، خود این عالم ماده است.

استاد: ببینید عرض من این است: وقتی که شما علم عنایی حق را فعلیت می دانید و هر فعلیتی را نسبت به پایین تر، مقام اجمال می دانید، در عین حال قائل به حضور فعلی اشیاء عند الحق هستید، چطور می شود که اینها همه در عالم مثال هستند وقتی که ماده شد یک دفعه از پرده گم می شود؟! این طور که نمی شود، ماده هم باید باشد، ماده هست، برای ما

نیست. اینجا آن مسئله دومی است که من فراموش کردم بیان کنم؛ این یک جنبه صورت دارد و یک جنبه غیر صورت دارد. ببینید این اشکال تا وقتی هست که شما نسبت به عالم مثال فقط یک علم حکائی پیدا کنید؛ یعنی فقط آنچه را که در خواب مشاهده کردید، نه اینکه در خواب دیدید! مشاهده کردید، نه اینکه خودتان در خواب واقع شدید، آنچه را که در خواب مشاهده کردید اگر بخواهید در عالم طبع پیاده کنید طول می کشد. حالا اگر خود شما اصلاً از ماده خارج شدید و در مثال رفتید، آیا در آنجا دیگر نسبت به ماده جهل دارید یا آنجا ماده برای شما دیگر جنبه ماده ندارد؟! چون شما که دیگر در ماده نیستید، شما الآن در مثال هستید، در مثال هم همه چیز برای شما روشن است؛ پس شما نسبت به چه چیزی جهل دارید؟ همه چیز که هست.

تلمیذ: صورت همه چیز هست، ماده باید باشد. استاد: نه، آقا جان من! پرده سینما که نیست صورت باشد، گفتیم که جنبه علّیت دارد؛ جنبه علّیت یعنی چه؟ یعنی علت اینجا نشسته است و فرض کنید که خوابش برد یک دفعه از خواب بیدار می شود

و خلق می کند؟! نه! به آن که علت نمی گویند، آن موقع به آن علت می گویند نه الآن، جنبه علیّی یعنی الآن در علت معلول وجود دارد یعنی الآن ماده، حقیقت ماده، گردش و تمام اینها در مثال وجود دارد و شما همه را مشاهده می کنید؛ ولی وقتی که به عالم طبع می آیید چیزی را نمی بینید. شما آنجا بودید و دیدید ولی در اینجا نمی بینید؛ لذا وقتی که می بینیم من باب مثال حضرت نوح برای کشتی اش به ارواح خمسه قسم می دهد^۱ این طور نیست که چیز مبهمی می بیند که اصلاً نمی داند چیست و بعد می گوید که خدایا اینها چه هستند؟! نه! حقیقت و واقعیت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلّم و آن امامتی را که در این خمسه است که آن امامت اصل و بطن همه اشیاء است را به وجدان خودش مشاهده می کند، عکس نمی بیند که یک دفعه خدا بگوید: روی دیوار

^۱ الأمالی، شیخ صدوق، ج ۱، ص ۲۱۸؛ جامع الأخبار، ج ۱، ص ۸:
«عن معمر بن راشد قال: سمعتُ أبا عبد الله الصادق عليه السلام يقول: ...
و إنَّ نوحاً لما ركب في السفينة و خاف الغرق قال: «اللهم إني أسألك
بحقِّ محمدٍ و آلِ محمدٍ لما أنجيتني من الغرق فنجاه الله عنه.»» ترجمه:
«معمر بن راشد گوید که شنیدم امام صادق علیه السلام می فرمود: ... و چون
نوح سوار کشتی شد و از غرق ترسید گفت خدایا از تو خواهم بحق محمد
و آل محمد که مرا از غرق نجات دهی و خدا او را نجات داد.»

پنج تا عکس است یکی پیغمبر است و بقیه، عکس
چه کسانی هستند! نه! این حقیقت و واقعیت را در
آن محدوده افکار خودش و حقیقت خودش مشاهده
می کند.

تلمیذ: قبول است ولی می خواهم بگویم که ماده
خودش ثقل دارد حرکت دارد، قید، زمان، مکان و
جده دارد، کم و کیف دارد، اینها که در علم عنایی
نمی گنجد، می گوئیم که علم عنایی شامل تمام این
عوارض هم هست.

استاد: ببینید مگر این ثقل و ماده از شوائب وجود
خارج است؟!
تلمیذ: نه نیست.

استاد: پس همین ثقل و ماده و خصوصیات، همه
اینها در عالم مثال ادراک می شوند یعنی وزن هفتاد
کیلویی ادراک می شود، وجودش ادراک می شود،
اینکه در چه خانه ای و در چه زمانی است، سقفش
تیرآهن است، گچش فلان است ...

تلمیذ: شاید در خواب بتواند مثلاً یک کوه صد
میلیون تنی را هم با یک دستش بلند کند.

استاد: همین. اینکه در خواب صد تن دیده است

واقعاً صد تن را بلند کرده است اما در بیداری نمی‌تواند.

تلمیذ: اما در بیداری محال است.

استاد: نمی‌تواند در بیداری این کار را انجام دهد؛

لذا می‌گوییم که شدت در آنجا بیشتر است. اما اگر

فرض کنید در عالم خواب دید که ظرفی در خانه

است که وزن آن دو کیلو است، می‌آید نگاه می‌کند و

می‌بیند اینکه دو کیلو است! من که دیشب این را بلند

کردم! اتفاق افتاده است؟! می‌گوید که این همین

خصوصیت بوده است یا اینکه می‌گوید که همین

رنگ بوده است؛ حالا چرا وزن [را مثال بزنیم]، رنگ

را بگوییم که این همین رنگ را داشت، همین وزن

را داشت، همین خصوصیت را داشت؛ پس معلوم

می‌شود همه این خصوصیات در مثال است. عکس

که نیست بلکه حقیقت است، بلند کرده است، دیده

است، چشیده است، خورده است و لمس کرده

است، کتابی بوده که مطالعه کرده است، رنگ را

مشاهده کرده است، اینها را که دیگر نمی‌توانیم

بگوییم که خیال است بلکه واقعیت را دیده است

ولی این واقعیت در عالم ماده نیست بلکه در عالم مثال است. حالا صحبت در این است تا این در ماده وجود نداشته باشد چطور ممکن است مثالش وجود داشته باشد؟!

تلمیذ: همین اشکال مطرح شده است، می‌گوییم که چطور در ماده هست ولی ما آن را نمی‌بینیم؟
استاد: شما نمی‌بینید چون در ماده هستید!

تلمیذ: نه، می‌خواهم بگویم که ما باید یک فرض ذهنی هم داشته باشیم.

استاد: فرض ذهنی همین است دیگر، فرض ذهنی همین است که الآن شما این بقچه را داخل صندوق گذاشتید و در صندوق بسته است، برای اینکه شما به این برسید باید در صندوق را باز کنید و ذهن ما اصلاً نمی‌رسد به اینکه در صندوق را باز کنیم؛ لذا می‌گوییم که اصلاً بقچه‌ای نیست، این بقچه هست شما باید در صندوق را باز کنید، ذهن نمی‌رسد.

تلمیذ: نمی‌شود با استدلال در میدان رفت چون باید حتماً با مکاشفه باشد.

استاد: مشاهده به‌جای خود ولی استدلال کردن

هم ...

تلمیذ: استدلال فقط یک بحث عقلی است.

می‌گوییم که محال است خداوند علم عنایی ...

استاد: بله! شما با استدلال هیچ وقت نمی‌توانید

اشیاء را مشاهده کنید؛ ولی بالأخره قبول می‌کنید

یعنی قلب ما قبول می‌کند که غیر از این نمی‌تواند

باشد.

تلمیذ: چطوری نمی‌تواند باشد؟!

استاد: چطوری آن را نمی‌فهمیم، ما می‌گوییم ...

تلمیذ: مثلاً من دستم الآن حرکت کرد، همین

حرکت، قبل که حرکت نکرد؟

استاد: قبل حرکت نکرده است ولی در مثال

حرکت کرده است، اگر حرکت نمی‌کرد دست شما

الآن حرکت نمی‌کرد.

تلمیذ: مثال که خود ماده نیست مثال جدای از

ماده است.

استاد: علت برای این است؛ یعنی همین دست

شما الآن در عالم مثال است ولی بنده نمی‌بینم.

تلمیذ: پس نباید ثقل باشد، لهذا زمانی که این در

عالم مثال هست فرقتش با زمان عالم ماده در همین است.

استاد: ثقل هم در همان جا است چه کسی می گوید که نباید داشته باشد؟!

تلمیذ: شما فرمودید از صبح تا ظهر اگر در عالم ماده بیاید ده سال طول می کشد، این تفاوت از کجا آمده است که ده سال طول می کشد؟

استاد: تفاوت فقط به خاطر ضعف ماده است.

تلمیذ: این ضعف بر چه تعلّق گرفته است؟
استاد: به ماده است.

تلمیذ: پس این ضعف که آمده است باعث می شود این ماده در آنجا نبوده ...

استاد: این ماده بود ولی به نحو شدید بوده است، نه به نحو ضعیف.

تلمیذ: شدت یعنی چه؟

استاد: ببینید شدت یعنی حقیقت یعنی علّیت؛ شدت یعنی همین هست، ولی فرقتش فقط در ضعف و قوه است؛ یعنی همین چشم، گوش، ابرو، خط و خال در صورت حضرت عالی، همین در عالم مثال است؛ ولی فرقتش این است که در آن عالم مثال این

حالت قبلی و حالت بعدی و این قبل و بعد شما همه در عالم مثال مجتمع است به طوری که اگر کسی در عالم مثال به یک نفر نگاه کند در همان صورت مثالیه قبلش را می بیند - البته قلیش را - قبلش را می بیند مثل یک نواری که همه آن تا آخر وجود دارد. بچه را می بیند که بزرگ شد، بیست سال، سی سال، چهل سال شد، بعد هم بردند خاکش کردند. تمام اینها را به یک طرفه العین می بیند، واقعاً می بیند، نه اینکه خیال کند که صورت می بیند. اصلاً می بیند که زید است که این کار را کرده است؛ عین ثابت را، درست شد؟! این عین ثابت از مادر متولد شد و بعد به خاک رفت، درست شد؟! خیلی خوب. این را دید در ماده آمد دید هیجده سالش است جلوی نشسته است، می گوید که بابا آن که من دیدیم کجاست؟! من چیزی ندیدم! این را می گویی! این هیجده سالش است. از دیروزش خبر ندارد، از فردایش هم خبر ندارد، فقط در همان حیطة خبر دارد که این است. این به خاطر این است که پرده افتاد این پرده برداشته شود در همان حال که این را می بیند همین الآن

می بیند خاکش هم می کنند همه را مشاهده می کند.

تلمیذ: پس در این صورت اشکالی که می شود این است که انسان از بدو تولدش یا حتی قبل از آن، زمانی که نطفه است تا زمانی که می خواهد بمیرد چون در یک عالم قیامت تمام این مراحل وجودی در خودش منطوی است در آنجا باید یک آقای قهرمان پانصد کیلویی یا شاید هم پنج هزار کیلویی باشد.

استاد: چرا؟

تلمیذ: چون تمام موارد مادی در آنجا احتمال دارد.

استاد: بله هر کدام را در رتبه خودش دارد یعنی پانصد کیلوی الآن با پانصد کیلوی یک ثانیه دیگر هردو را ادراک می کند، نه اینکه پانصد کیلو به اضافه پانصد کیلو، هزار کیلو می شود، هزار کیلو که نیست یا مثلاً برق که نیست تصاعدی بالا برود، الآن در این ثانیه پانصد کیلو، ثانیه بعد هم چهار صد کیلو، بعد دویست کیلو، تمام اینها را مشاهده می کند، وزن را هم مشاهده می کند، بله.

تلمیذ: در قیامت خودش را همه جا می بیند؟!

استاد: در قیامت همه را از بدو و قبل و وقتی که
خاک بوده است اصلاً نطفه‌ای نبوده است ...

تلمیذ: پس خطاب که می‌شود به کدام یک اینها
خطاب می‌شود؟!

استاد: به آن که در همهٔ اینها جامع است که نفس
است!

تلمیذ: پس این موجودی است که مثل قطار
می‌ماند؟!

استاد: نفس ناطقه است دیگر، آقا شما الان
خودتان را نمی‌بینید که دیروز این کار را کردید،
دیگر خودتان دیروز این کار را کردید، دیشب هم
این کار را کردید، همین‌طور جلو بروید تا فرض
کنید که یک سال قبل در عروسی حساب کنید ولی
شما هر کدام اینها را در یک نقطه می‌بینید!

اللهم صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ